

РЕШЕНИЕ

№ 5898

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХІХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11069** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационната жалба на Г. П. П., чрез процесуалния си представител адв. П. П. срещу решение от 28.08.2024 г., постановено по НАХД № 8218/2023 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5615063, издаден от СДВР. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Твърди, че районният съд не е обсъдил всички възражения и не е изследвал пороците на обжалвания електронния фиш в цялост. В тази връзка сочи, че не е доказано по категоричен начин, че посоченото в обжалвания електронен фиш място на нарушението се намира именно в участъка от пътя с въведено ограничение на скоростта от 50 км/ч., тъй като в контролирания участък има въведени последователно два различни режима на ограничение на скоростта. Сочат се процесуални нарушения: в протокола от използване на техническо средство за контрол е посочено веднъж, че контролът се е извършвал в контролиран участък с въведено общо ограничение на скоростта от 50 км./ч, което безспорно съставлява нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, едновременно с това, в протокола е отбелязано

също, че ограничението на скоростта е въведено с пътен знак, което вече съставлява нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП; в приложената по делото снимка на разположението на уреда няма дата и час на заснемане, няма точно местоположение на уреда, за да установи, че тази снимка действително е направена и съответства на мястото, датата и часа на установяване на нарушението; в протокола от използване на АТСС са посочени номерата на първото и на последното статично изображение за времето на проверката, като в същото време представеното към електронния фиш статично изображение носи различен номер, който не може да се включи в тази поредност и не може да бъде отнесено към процесната контролна сесия, отразена в протокола. Моли съда, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на Софийския районен съд и постанови ново по съществуващия на правния спор, с което да отмени ЕФ.

Ответникът - Столичната дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, юр. М. изразява становище за неоснователност на подадената касационната жалба. Подробни съображения в тази насока излага в депозирания по делото писмен отговор на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, ХІХ-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5615063 от 17.02.2022 г., издаден от СДВР, с което на Г. П. П., на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т.4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 17.02.2022 г., в 20:19 часа, в [населено място], по [улица]до № 238 с посока на движение от [улица]към „Околовръстен път“ управлявал лек автомобил „Ф.“, модел П. ТДИ с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел със скорост от 85 км/ч., при ограничение на скоростта 50 км./ч. за населено място, въведено с пътен знак В-26. Скоростта на МПС била измерена с техническо средство - преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 с № 11743f0.

Към 17.02.2022 г. собственик на горепосочения автомобил е Г. П. П.. Срещу

него в качеството му на собственик на заснетото МПС е издаден процесния Електронен фиш Серия К № 5615063 на СДВР.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийският районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение, както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Решението е правилно.

При постановяване на обжалваното решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно - чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН, във връзка с чл. 218, ал. 2 от АПК.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, установената от Софийския районен съд фактическа обстановка. Изложените мотиви в обжалваното решение са съответни на фактическите установявания по делото и отговарят подробно на възраженията на касатора, които са преповторени и в касационната жалба. Поради това, касационната инстанция намира за ненужно да ги преповтаря, като на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение.

Не се споделят съображенията за допуснато процесуално нарушение, обуславящо отмяна на решението. Настоящата инстанция намира, че неизлагането на подробни мотиви по всички възражения, изложени в жалбата против наказателното постановление по същността си представлява нарушение, но същото не може да бъде квалифицирано като съществено. Софийският районен съд не е допуснал съществено отклонение от стандарта, утвърден в чл. 339, ал. 1 и ал. 2 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН. В нормата на чл. 339, ал. 2, във връзка с ал. 1 от НПК, във връзка с чл. 84 от ЗАНН законодателят е определил какво следва да бъде съдържанието на въззивното решение, което въззивната инстанция постановява в случаите, когато потвърждава наказателното постановление. Съгласно тази разпоредба във въззивния съдебен акт следва да се посочи по чия жалба и протест се произнася въззивният съд, тяхното кратко съдържание, доводите на страните от съдебното заседание, основното съдържание на присъдата/наказателното постановление, основанията, поради които не приема доводите, изложени в подкрепа на жалбата или протеста и своето собствено решение по тях. Това не означава, че въззивният съд винаги е длъжен в решението си да излага подробен доказателствен анализ и изрично да обосновава всяка приета от него фактическа констатация, когато изцяло приема за качествено извършена доказателствената и аналитичната дейност на административно наказващия орган. Не се констатира и допуснатото нарушение от С. районен съд да се е отразило върху крайния извод за законосъобразно провеждане на процедурата по налагане на административно наказание. Лаконичността на съда не е касационно основание.

В ЕФ нарушението правилно е квалифицирано по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която при избиране скоростта на движение, на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава 50 km/h при движение в населено място, а ал. 2 предписва, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. Посочването в електронния фиш на всички елементи от обективна страна на състава на нарушение по чл. 21 ЗДвП дава възможност на касатора да разбере какво нарушение му е вменено

и да организира защита си по него.

В случая е безспорно установено, че на 17.02.2022 г., в 20:19 часа в [населено място], по [улица]до номер 238 с посока на движение от [улица]към „Околовръстен път“ касаторът е управлявал лек автомобил „Ф.“, модел П. ТДИ с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел със скорост от 85 км/ч., при ограничение на скоростта 50 км./ч. за населено място, въведено с пътен знак В-26.

Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: за превишаване от 31 до 40 km/h - с глоба 400 лв. Превишаването в случая е с 35 км/ч., което попада в хипотезата на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП и тъй като предвиденото наказание е със строго фиксиран размер, правилно районният съд е приел, че същото не може да бъде редуцирано.

По посочените съображения, касационният съд приема, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 63д, ал. 1, предл.2-ро от ЗАНН, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да бъде уважено, като при съобразяване с предмета на делото и проведеното едно съдебно заседание с участието на представител на ответника се присъдят 80 лева (чл.26е от Наредбата за заплащането на правната помощ).

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.08.2024 г., постановено по НАХД № 8218/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Г. П. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: